



بهره وری معمار از عناصر اربعه در بناهای معماری سنتی ایران

مه لقا پژوم^۱، حافظ عبدالکریمی کومله^۲

۱. دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد لاهیجان، arameshpazhoum@gmail.com

۲. استادیار، دانشکده معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد لاهیجان

چکیده :

گذشتگان ما به طبیعت و حفظ پاکی و قداست آن توجه زیادی داشتند. هر بستری و مکانی از عالم طبیعت می تواند قرارگاه ایجاد بنایی باشد و به عبارتی هر زمینی، بستری برای ایجاد معماری است. بی شک یکی از عواملی که در به وجود آمدن بناهای معماری حاوی ارزش ؛ نقش مهمی را ایفا می کند امکانات بسترهای طبیعی است. از آنجایی که طبیعت قوه ی مدبره ی (تدبیر کننده) عالم طبیعت وجود عینی دارد، به منصفه (جای ظاهر شدن چیزی) ظهور می رساند و موجودات عالم از عناصر اربعه، چهار عنصر آب و باد و خاک و آتش (نور) ترکیب یافته اند لذا بیان رابطه و نقش هر کدام در طبیعت حائز اهمیت است این مقاله جهت بهره وری معمار از عناصر اربعه در کالبد و فضاهای بناهای سنتی مورد بررسی قرار گرفته است. نتایج حاکی از آن است که معمار با توجه به فایده وجودی عناصر اربعه و ظهور کمی و کیفی عناصر در اشکال آب و نور و باد و خاک به ذهنیت خود عینیت می بخشد و به فضاهای معماری سنتی کیفیات بی عوض می بخشد و به این صورت رابطه و نسبتی بین بناها و عالم طبیعت برقرار می کند.

کلمات کلیدی : عناصر اربعه ، معماری سنتی ، بهره وری ، بناها ، طبیعت